ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 206 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑ

Β'. ΖΑΡΚΟ-ΤΡΙΚΑΛΛΑ-ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙ.

Ἐν Τρικάλοις, *τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1881.*

Ἀγαπητέ μοι Βλάσιε,

Ὁδεύων πρὸς τὰ Τρίκκαλα ἐσταμάτησα χθὲς μεσημβρίαν εἰς τὸ χωρίον Ζάρκο. Μετὰ τῶν πρώτων χωρικῶν προϋπήντησεν ἡμᾶς ὁ κλῆρος. Καί τοι ἀπουσιάζοντος τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου, κατέλυσα ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ, ἐν ᾗ καὶ ἐγευμάτισα. Εἶνε ὁ τέταρτος ἐπίσκοπος, τὸν ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ συναντήσω μέχρι τοῦδε. Βραδύτερον, ἴσως ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ μου, σοὶ εἴπω ἐὰν ἡ καλογηρικὴ αὕτη πολυτέλεια ὠφέλησέ πως τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τοὺς δυστυχεῖς τῆς δουλείας χρόνους, ὡς συνεκράτησε τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν γλῶσσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἄλλοτε. Τὸ Ζάρκο ἀπέχει τέσσαρας τῆς Λαρίσσης ὥρας καὶ ἐξ τῶν Τρικκάλων. Εἶνε χωρίον, οἰκούμενον ἐκ 2500 ψυχῶν, ἔχον ἑλληνικὸν καὶ ἀλληλοδιδακτικὸν σχολεῖον καὶ μονὴν, ἧς ἡγεῖται ἰσχνὸς καὶ προσηνέστατος καλόγηρος, ὁ Γεράσιμος. Ἀλλὰ τὸ Ζάρκο πάσχει, διότι εἶναι κτῆμα πλουσίου χριστιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀντιπρόσωπος τυγχάνει ὁ Σπυράκης Ἐφέντης, χριστιανὸς ἀνηλεής, ὡς φωνάζουσιν οἱ χωρικοί, Ἰησουΐτης τοῦ ὁποίου ἡ λαλιὰ καὶ τὸ βλέμμα, ὡς ἐπείσθην πρὸ μικροῦ, προδίδουσιν ἄνδρα ὕπουλον καὶ ἐν κρυπτῷ πάντοτε βουλευόμενον. Ἡ προσποίητος προσήνεια, οἱ γλυκύτατοι καὶ δουλικοὶ λόγοι, ἡ παντελὴς ἀκινησία τοῦ σώματός του ὅταν λαλῇ, μὲ ἐπάγωσαν. Τὸ ἄνωθεν τοῦ Ζάρκου ἐρημοκκλήσιον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ ἀποτελεῖ γραφικὴν εἰκόνα, μοὶ εἶπον δ' ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς Μονῆς ἐκτείνεται πρὸ τοῦ θεατοῦ μαγικὴ ἡ μεγάλη αὕτη πεδιάς.

Ἀληθῶς ἡ πεδιὰς τῶν Τρικκάλων εἶνε ποικιλωτέρα, μᾶλλον ἀναπαύουσα τὴν ὅρασιν καὶ τρέφουσα τὸ πνεῦμα. Βλέπεις δένδρα, διέρχεσαι ὁδοιπορῶν διὰ συσκίων καὶ δροσερῶν φυτειῶν· κἄπου ὀλίγον μακράν σου συναντᾷς καὶ λοφίσκον καὶ γυμνὸν βουνόν. Ἄ! μὲ εἶχε κουράσει πολὺ τῆς πεδιάδος τῆς Λαρίσσης ἡ γυμνότης καὶ ἡ μονοτονία! Πρὶν ἀναγνωρίσῃς χωρίον τι ἢ πόλιν, διακρίνεις μακρόθεν μέγαν κῆπον· ἐφ' ὅσον πλησιάζεις, ἀντικρύζεις τὰς κορυφὰς τῶν μιναρέδων καὶ ἔπειτα ἐν τέλει ἀνακαλύπτεις τὰς καλύβας ἢ τοὺς οἴκους. Τὴν ἀπέραντον ταύτην ἔκτασιν γῆς, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον κρατοῦσι τὰ Τρίκκαλα, καλοῦσιν ἐνταῦθα *Κάμπον*. Φαντάσου πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶσαι μαζί μου ἐπὶ τοῦ φρουρίου Τρικκάλων. Ὁ Κάμπος οὗτος παρουσιάζεται πρὸ ἐμοῦ ποικιλλόμενος ἐκ σκιερῶν δασῶν, ἅτινα εἰσὶν ἐσπαρμένα εἰς διάφορα αὐτοῦ σημεῖα καὶ ὑποκρύπτουσι χωρία, πολίχνας καὶ πόλεις. Ἀντικρὺ καὶ ἀπώτατα πρὸς μεσημβρίαν κεῖται ἡ Καρδίτζα, ὀλίγον δεξιόθεν μεσημβρινοανατολικῶς τὸ Φανάρι ἐπὶ γραφικοῦ λόφου, κάτωθέν μου ἡ πόλις παρέχει ὄψιν πρασίνην καὶ χλοεράν, ὡς ἐκ τῶν δένδρων ἅτινα εἰσὶν ἐγκατεσπαρμένα καὶ τὴν περιβάλλουσιν. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς διέρχεται καὶ τὴν διχοτομεῖ ποτάμιον, τὸ ὁποῖον οἱ κάτοικοι καλοῦν *Τρικκαλινόν*. Πρὸς βορρᾶν διακρίνω τὴν Καλαμπάκαν, ἤτοι τοὺς ἀρχαίους Σταγοὺς, καὶ ὑπὲρ ταύτην τοὺς ὡραίους βράχους, ὄπισθεν τῶν ὁποίων τὰ *Μετέωρα*. Ὁ ἥλιος δύει ὑπὸ τὸ ὄρος Κόζακα, καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἐκτείνεται ἡ ἄλλη μεγάλη τῆς Λαρίσσης πεδιάς.

Εἰς Τρίκκαλα εἰσῆλθον τὴν ἐννάτην τῆς νυκτὸς χθές. Καθ' ὁδὸν εἶχον μάθει παρ' ὁδοιπόρου ὅτι τὴν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ Βασιλεὺς, προερχόμενος ἐκ Καλαμπάκας. Πράγματι ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτὸς ἔβλεπον, δύο ὥρας πρὸ τῆς πόλεως, μακρὰν φωτὸς γραμμὴν ἐπὶ τοῦ φρουρίου, καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πυραύλους διασχίζοντας διὰ χρυσῶν ἑλιγμῶν τὸ σκότος. Εἰσῆλθον καὶ παρέστην εἰς ἀληθῆ ἐθνικὴν πανήγυριν. Ἡ πόλις ἔπλεεν ἐντὸς γλυκυτάτου φωτὸς διαφόρων χρωμάτων· οἱ κάτοικοι πάντες κατελάμβανον πάσας τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς δύο γεφύρας συνωθούμενοι, φρενητιωδῶς ζητωκραυγάζοντες, λαμπαδηφοροῦντες καὶ πετῶντες εἰς τὸν ἀέρα τὰ φεσιά των. Σημαῖαι, μύρτοι καὶ δάφναι ἐκόσμουν τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα. Καίτοι πεινῶν καὶ κατάκοπος ἠσθάνθην ἰσχυρὸν κλονισμὸν, ὅστις μοὶ ἔφερε δά-

κρυα. Μὴ μὲ φιλοδωρήσῃς κανὲν ἐπίθετον, πρὶν ποτε πεισθῇς ὅτι ἀντέσχες καὶ συνεκράτησες ἐν ὁμοίαις στιγμαῖς ἀπαθῆ τὴν ψυχήν σου. Ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀμὲρ Βέη, παρ' οὗ φιλοξενεῖται ὁ πρωθυπουργὸς, συνωθεῖται σύμπασα ἡ πόλις, κραυγάζουσα καὶ ὡσεὶ ἐμπνευσμένη. Ζητοῦσιν αὐτὸν ὅπως κατέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῖς εἴπῃ γλυκεῖς τινας λόγους. Ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάλου τοῦ οἴκου τοῦ Βέη διαδρόμου καὶ εἶδα τὸ κῦμα ἐκεῖνο τοῦ φωτὸς καὶ ἤκουσα τοὺς πυροβολισμοὺς, ἐνόμισα ὅτι ἤμην ἐν νυκτὶ Μεγάλου Σαββάτου, καθ' ἣν ὥραν τελεῖται ἡ Ἀνάστασις. Καὶ ἀληθῶς ἐπανηγυρίζετο ἡ ἀνάστασις τόσων δούλων, τὴν νύκτα ἐκείνην!

Εἶνε πολὺ περίεργοι οἱ οἶκοι τῶν Βέηδων. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν, ὁμοιοτύπως σχεδὸν πανταχοῦ, ἀποτελεῖται ἐκ μακροῦ διαδρόμου (χαγιάτι) ἔχοντος μεγάλα παράθυρα πρὸς τὴν αὐλὴν καὶ φέροντος πρὸς τέσσαρα εὐρύτατα δωμάτια, ὧν ἕκαστον εἰς ἑκάστην γωνίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου τῆς οἰκίας. Μὴ σκανδαλισθῆς, ἐὰν ἀκούσῃς αἴφνης ὅτι εἰς πλείστας τῆς Θεσσαλίας πόλεις κατέλυσα καὶ ἐκοιμήθην ἐντὸς γυναικωνίτου. Αἱ ὡραῖαι χανούμισσαι ἀπὸ τῆς προτεραίας ὡδηγοῦντο ἔξω τοῦ χαρεμίου εἰς ἄλλο τῆς οἰκίας διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐγνώριζα οὔτε τὸ θάρρος ἠδυνάμην νὰ ἔχω ὅπως τὸ πλησιάσω. Ἤμην λοιπὸν ἐντὸς παραδείσου, ὡς σκέπτεσαι βεβαίως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλειπον οἱ θεοί. Δυστυχῶς ὅμως παρέμενε τὸ πνεῦμα τῶν ὡραίων ὀθωμανίδων μυστηριῶδες καὶ ἀόρατον, καὶ ἀνέπνεέ τις ἐκεῖ μεθυστικὸν ἄρωμα, τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ἡ ὡραία γυνὴ πανταχοῦ ὅθεν διέλθῃ. Αἱ διαφανέσταται σινδόνες, ἐφ' ὧν ἀνεπαύετο τὸ σῶμά μου, τὰ κομψὰ ἐφαπλώματα, ἅτινα ἐκάλυπτον αὐτὸ, κατάστικτα πάντα ἐκ χρυσοῦ βαρυτίμου, παρῆγον γλυκύτατον θάλπος, διαλῦον ὡς εὐεργετικὴ ἑστία τὴν νοσηρὰν ὑγρασίαν τῆς νυκτός.

Τί εἶνε **χανούμισσα,** καὶ διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐνέπνευσε πάντοτε τόσην ποίησιν, τοσοῦτον πάθος καὶ πόθον; Εἶνε γυνὴ καὶ αὐτὴ ὡς τὸ πολὺ ὡραία, λευκὴ καὶ εὔσωμος, ὡς εἶνε αἱ ἡμέτεραι Κυρίαι. Ἀλλ' ἐκ τοῦ κάλλους ὅλου δὲν βλέπεις εἰμὴ ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ ἐλάχιστον τμῆμα προσώπου. Τὸ λευκότατον κάλυμμα, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν χανούμισσαν ἀπὸ κεφαλῆς, καὶ μόνον τὰ ὄμματα ἀφίνει ἐλεύθερα, κεντᾷ τὴν ἐπιθυμίαν θερμῶς καὶ ἀναπτεροῖ τὴν φαντασίαν τοῦ διαβάτου. Παρὰ ταῖς πλουσίαις ὁ πέπλος αὐτὸς εἶνε διαφανέστατος, ἐπιτρέπων καὶ οἱ ὡραῖοι τοῦ προσώπου χαρακτῆρες νὰ διακρίνωνται, καὶ τοῦ σώματος νὰ διαγράφηται ἡ ἐμμέλεια καὶ χάρις. Ὑπὸ τὸν λεπτὸν τοῦτον μετάξινον πέπλον φαίνεται ἐσθὴς, ἀκολουθοῦσα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ πᾶσαν ἰδιοτροπίαν. Τὴν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς ὀθωμανίδος περικαλύπτει μελανὴ κομψοτάτη χειρὶς, τοὺς δὲ μικροὺς πόδας της σανδάλιον, τοῦ ὁποίου τὴν ἐντέλειαν καὶ τέχνην καὶ ὁ κύριος Περπινιᾶς ἤθελε φθονήσει. Ἀλλ' ἡ χανούμισσα εἶνε ὁ ἀπηγορευμένος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καρπὸς, καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ γόητρόν της. Ἤκουσα ὅτι ἀσφυκτεῖ ἐντὸς τοῦ γυναικωνίτου καὶ ἀποπειρᾶται μεθ' ἱκανῆς μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας ὅπως μὴ ᾖ τοῦ λοιποῦ ξένη εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τὰς ἡδονὰς, τὸ ὑγιέστερον αὐτὴ τῆς κοινωνίας μέλος . . . Ἀλλ' ὁ πόθος της οὗτος εἶνε ἴσως ἡ πρώτη πλάνη, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ θὰ ὑποστῇ. Ὅταν αὔριον ἐξέλθῃ ἐλευθέρα τοῦ χαρεμίου καὶ ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς καὶ πρόσωπον καὶ σῶμα, ἐτελείωσε! Τῆς χανουμίσσης τὸ βασίλειον ἀνεπιστρεπτεὶ καταπίπτει, ὡραῖαί μου Ἀθηναῖαι!

Σοῦ γράφω ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς παρ' ᾗ καταλύω. Μετὰ τὰς χανουμίσσας στρέφων εἰς καλογήρους τὸν λόγον ἐννοῶ κάλλιστα ὁποῖον ἐνδιαφέρον σοῦ κινῶ. Μάθε λοιπὸν τὸ ὄνομα τῆς Σεβασμιότητός του καὶ παρέρχομαι. Μελέτιος, ἐκ Πελοποννήσου. Ἀλλ' ὁ οἶκός του ὑπέρκειται τοῦ ποταμοῦ, ἑκάστη ὄχθη τοῦ ὁποίου κατέχεται ὑπὸ δυῃλῶν δένδρων, ἅτινα δίδουσι πολλὴν ποιητικὴν χροιὰν καὶ χάριν. Ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ὑπὸ σκιὰς καὶ δρόσον εἶνε τὸ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.

(Ἀνεκδοτικαὶ σημειώσεις.)

Ἀγαπητέ μοι **Καλεβὰν,**

Ὁ σιτιστὴς τοῦ τρίτου λόχου ἑνὸς τῶν προνομιούχων ταγμάτων, τῶν εὑρισκομένων δηλαδὴ εἰς τοὺς δέκα τρεῖς νομοὺς τοῦ *παλαιοῦ* βασιλείου, ἀνεῦρεν εἰς τὸ θυλάκιον χειμερινῆς στολῆς παραδοθείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀπολυθέντος ἐπιστράτου τὰς ἐσωκλείστους σημειώσεις ἐντὸς κομψοῦ σημειωματαρίου ἀτάκτως ἐρριμμένας.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος ἐφέρετο ἡ ἐπιγραφή:

Ἀναμνήσεις ἐπιστράτου,

ἐκεῖ δὲ ὅπου ἤρχιζον αἱ σημειώσεις διὰ δυσαναγνώστων χαρακτήρων—ὁ ἐπίστρατος δὲν ἦτο φαίνεται καλλιγράφος—ἦσαν γεγραμμέναι αἱ ἑξῆς λέξεις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σελίδος:

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Οἱ ἀρχηγοί μας — τύποι πρωταγωνιστῶν — ἀνέκδοτα.

Σοὶ τὰς πέμπω ἐν ἀντιγράφῳ ἵνα ἐντρυφήσῃς εἰς αὐτὰς προσέχων μὴ τὰς δώσῃς εἰς ἄλλους καὶ οὕτω ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα κάμουν τὸν κύκλον τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν γνωρίζεις τί συμβαίνει. Δυνατὸν νὰ τὰς δημοσιεύσῃ κἀνεὶς καὶ ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο θὰ μὲ δυσαρεστήσῃ. Γνωρίζεις τὴν ἰδέαν ἣν ἔχω ἐγὼ περὶ τῶν τοιούτων δημοσιεύσεων. Τοιαῦτα πράγματα δημοσιευόμενα πολὺ μᾶς βλάπτουν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης.

Τῆς αὐτῆς μὲ ἐμὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ κ. Φιλήμων καὶ ἡ Ὥρα τῆς παρελθούσης Τρίτης.

Σὲ φιλῶ
Blowitz.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΥ.

1 Αὐγούστου, **ἐν Λαμίᾳ.**

Πρὸ ἓξ ἡμερῶν εἰς Λαμίαν καὶ ὅμως δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ σημειώσω τι ἐπὶ τῶν σελίδων σου, κομψόν μου *καρνέ.*

Ἀλλὰ καὶ τί νὰ σημειώσω; Οἱ κάτοικοι καὶ νὰ μᾶς ἀτενίσωσιν ἀποφεύγουν· αἱ κάτοικοι ἐπίσης· ὥστε ἀπὸ διαχύσεως ἢ συγκινήσεως οὐδεὶς φόβος νὰ ὑγρανθῶσιν αἱ σελίδες σου.

Θέλεις μονοτονίαν, ἀηδίαν;

Κιόσκι τοῦ Πασσᾶ. Φιλόκαλος ὁ πτωχὸς αὐτὸς πασσᾶς! διότι εἶχε ἐκλέξει τὸ μελαγχολικώτερον μέρος τοῦ ποταμοῦ, κ' ἐκεῖ ἔστησε μικρὸν καφενεῖον καὶ κατεσκεύασε κομψότατον κιόσκι, εἰς ὃ ἤρχετο κ' ἔπινε τὸν καφὲν κ' ἐκάπνιζε τὸ ναργιλέν του. Οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Μοὶ εἶπον ὅτι ἐκεῖ ὁ κομψὸς Πασσᾶς κατέτριβε μόνος μακρὰς ὥρας, τίς οἶδε ποῖα σκεπτόμενος ἢ μελετῶν, ποίου *σεβντᾶ* ἄραγε τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς σπαραγμοὺς ἀποκρύπτων. Ἐκεῖ κ' ἐγὼ σήμερον ἀναπαυόμενος ἤκουσα ἀπὸ τοῦ πλησίον *μιναρὲ* ὡραῖον ᾆσμα καλλιφώ ου χότζα, καλοῦντος τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ εἰς προσευχὴν καὶ μετάνοιαν. Τὸ ᾆσμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην ἤκουον φορὰν, οὐδὲ πάθους, οὐδ' ἁρμονίας ἐστερεῖτο. Μοὶ ἐφάνη τι κρᾶμα *ἀμανὲ* καὶ τροπαρίου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ Λαρίσσης σοῦ ἔγραφον ὅτι δὲν ἠδυνάμην ἀκόμη νὰ σοῦ δώσω τοῦ Θεσσαλοῦ τὴν εἰκόνα. Σήμερον μοὶ ἐπιτρέπεται ἴσως νὰ προχωρήσω ὀλίγον. Εἶνε ἀρχέγονοι καὶ τοσοῦτον ἁπλαῖ αἱ κοινωνίαι αὗται, ὥστε οὔτε πολὺς χρόνος ἀπαιτεῖται, οὔτε μελέτη βαθεῖα ἵνα τὰς γνωρίσῃς. Ἄρχομαι λοιπὸν τώρα ἀπὸ ὅλως ἐζωτερικῶν ἐντυπώσεων καὶ σοῦ περιγράφω συντομώτατα φυσιογνωμίας, ἐκφράσεις καὶ τύπους. Ἀλλὰ περίμενέ με διότι πνίγομαι εἰς γέλωτα. Τοὺς εἶδον παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ ἐν ἑορτασίμῳ οἱονεὶ εὐρωπαϊκῇ στολῇ μὲ κολάρα, γάντια, κορδέλας—λαιμοδέτας ἤθελα νὰ εἰπῶ —διαφόρων φανταστικῶν σχημάτων καὶ χρωματισμῶν. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου δὲν εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ, οἱ μορφασμοὶ των ἀναμιμνήσκουσιν ὅλα τὰ εἴδη τῶν προσώπων τῶν ἀποκρέω, τὰ ὁποῖα ἐφευρίσκει ἡ σατυρικὴ ἰδιοτροπία. Ὅταν ὁμιλῶσι, πάσχων καὶ σὺ παρακολουθεῖς τὴν ἀγωνίαν μεθ' ἧς ἐκβάλλουσι τὰς λέξεις ὅσον τὸ δυνατὸν *ἑλληνικὰς,* ἅμα δὲ τελειώσῃ ἡ φράσις εἶνε κατακόκκινοι. Αἱ ὑποκλίσεις των καὶ τὰ σχήματα μοὶ δίδουσιν εἰκόνα, ὁτὲ μὲν πετεινοῦ, ὁτὲ δὲ *μαριονέτας* ἑτεροκινήτου. Δυστυχεῖς ἄνθρωποι, διατί ταλαιπωροῦνται οὕτω! διατί ν' ἀφήσωσι τὴν λευκὴν των φουστανέλαν καὶ τοὺς ἀρχαϊκοὺς καὶ ἀφελεῖς των τρόπους;

Αὔριον πρωὶ θὰ ἴδω τὴν Καλαμπάκαν.

Z...

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἡ χανούμισσα ἥτις ἐλιθοβόλησε τὸν Βασιλέα βεβαίως θὰ ἐπονομασθῇ ἡ *Χανούμισσα τῆς Καρδίτσας μας.*

Σκέψις φιλοπόλιδος:

Διὰ τὰ καταχεστήρια ἐδαπάνησε τὸ δημόσιον 167 χιλιάδας δραχμῶν· μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ 60 ἀποπάτους.

Τὴν εἰς Τατόϊ αἰσίαν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως δὲν τὴν ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον οὔτε ὁ αὐλάρχης, οὔτε ὁ Χαδζηπέτρος, οὔτε ὁ Καλλίνσκης, οὔτε κἂν ὁ Δέλης, ἀλλὰ κάποιος *Χόλτσμαν,* ὡς νὰ ἐλέγαμεν δὲ Κάστρος.

Ἔχομεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ μὴν ἀδικήσωμεν οὔτε τοὺς συμπολιτευομένους, οὔτε τοὺς ἀντιπολιτευομένους· καὶ ὅμως ὅταν οἱ μὲν λέγωσι περὶ τῶν ἄλλων διὰ τῆς *Ὥρας* καὶ τοῦ *Ἐθνικοῦ Πνεύματος* ὅτι «θρηνοῦσι τὴν ἔλλειψιν τιμίων ἀνθρώπων», τότε ἀναγκαζόμεθα νὰ πιστεύσωμεν καὶ τοὺς δύο.

Ἐν τῷ περὶ Βελενδζικῶν Βουλεύματι αἱ καταθέσεις τοῦ ἄλλοτε Διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου ἐνοχοποιοῦσι τὸν κ.

Ἰδοὺ ἐπίκουροι ἐν ἀφθονίᾳ, ἀξιωματικοὶ ἐν πληθώρᾳ, ἡ κλαίουσα μορφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀνατ. Ἑλλάδος κ. Δεσιδέρη καὶ οἱ περίπατοι τοῦ στρατηγοῦ κ. Σούτσου μὲ τὴν ἐξ ἐφίππων χωροφυλάκων συνοδείαν του. Νομίζεις ὅτι διαβαίνει ὁ Σερασκέρης ἢ ὁ Σανδραζάμης μὲ τοὺς *γιαβέρηδές* του.

Ἂν ἐρωτᾶτε καὶ ἀπὸ μουσικὴν, ἔχομεν μίαν ἄρπαν, ἕνα πλαγίαυλον καὶ ἓν βιολίον.

Τρεφόμεθα ἐλεεινῶς καὶ πίνομεν οἶνον βαπτιζόμενον ἑξάκις τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ὕδατι! Εὐτυχῶς εἶναι τρεῖς μόνον οἱ συνεταῖροι διευθυνταὶ τοῦ ξενοδοχείου μας, καὶ γίνονται χριστιανικώτατα αἱ ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις τοῦ οἴνου, δηλαδὴ τρεῖς· ἂν καὶ ἡ τριὰς τῶν συνεταίρων, ἕνεκα ἐλλείψεως μεταξὺ αὐτῶν συνεννοήσεως, κινδυνεύουσι νὰ ὑπολαμβάνωνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀναβαπτιστῶν.

Θέλεις καὶ ἄλλα;

Ἔχομεν κορώνας γοερῶς κρωζούσας καὶ πελαργοὺς κροταλίζοντας τὰ ράμφη των. Ἔχομεν καμήλους καὶ ἡμιόνους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔχομεν στρατιωτικούς.

Ἰδοὺ ἡ Δαμία.

4 Αὐγούστου **αὐτόθι.**

Ἂν ἐπέστελλον εἰς ἐφημερίδα τινὰ κωμικὴν θὰ ἐπέγραφον τὴν ἐπιστολήν μου: *Συνάντησις Σούτσου καὶ Κοκκίδου.* Τὴν περιγράφω.

Εἰσέρχεται ὁ Κοκκίδης μὲ μικρὰν στολὴν καὶ τὸ παράσημον (!!) λαμβάνει στάσιν ῥήτορος ἢ Ἀλεξιάδου καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὸν στρατηγὸν τὸ κείμενον τῶν ὁδηγιῶν τῆς ἐπιτροπῆς, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ γίνῃ ἡ κατάληψις.

Σούτσος. Μὰ βρὲ ἀδελφὲ, πῶς τἄκαναν ἔτσι; Γιατί νὰ μὴ προχωρήσωμεν ἀπὸ 'κεῖ, ἀπὸ 'κεῖ . . . (Ὀνομάζει θέσεις τινας).

Κοκκίδης. Μὰ, στρατηγέ μου, αὐτὰ πλέον εἶναι fait accomplis. Αὐτοὶ ἤκουαν τὸν Χιδαγέτ . . . Ὅ,τι τοὺς ἔλεγεν ἐκεῖνος . . .

Σούτσος. Μὰ λοιπὸν οἱ Τοῦρκοι δὲν ξέρουν τὸν τόπο τους (!!) Πᾶμε εἰς τὸν Μπλούμ.

Θέτει τὸν στρατιωτικόν του πῖλον ἐπὶ τοῦ τριχίνου καλλύμματος τῆς κεφαλῆς, ὅπερ συνειθίζει νὰ φέρῃ διὰ τὸ συνάχι, καὶ ἀπέρχεται μετὰ τοῦ κ. Κοκκίδου ἀλλαλάζοντος.

5 Αὐγούστου **αὐτόθι.**

Οἱ ἐπίτροποι ἐξῆλθον εἰς περίπατον ἐν πυκνῇ συνοδείᾳ χασκόντων Λαμιέων.

Χθὲς τὴν νύκτα τοὺς εἶδα ἐν τῇ πλατείᾳ. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Μπλοὺμ εἶχεν ἠωρημένην ἀπὸ τοῦ βραχίο-

ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπουργόν. Τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἀναλαμβάνον νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν κ. Παππαμιχαλόπουλον, οὐδὲν ἕτερον ἐπιχείρημα προσάγεται εἰμὴ ὅτι μεταξὺ κατηγορουμένου ὑπαλλήλου καὶ μάρτυρος ὑπουργοῦ ἀξιοπιστότερος εἶναι ὁ τελευταῖος. Διατί; Διότι ἂν δὲν ἐπηγγέλλετο τὸν ὑπουργόν, θὰ ἐπηγγέλλετο τὸν κατηγορούμενον; Δι' αὐτὸ καὶ μόνον;

—

Ἐπιστολογράφος τῶν *Νέων Ἰδεῶν* ἀποπειρᾶται ν' ἀποδείξῃ τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν ἅγιον καὶ μάρτυρα. Ὁ αὐτός, καθὰ πληροφορούμεθα ἐν ὅλλαις ἐπιστολαῖς του, θὰ τετραγωνίσῃ τὸν κύκλον, θὰ ἐφεύρῃ τὸ ἀεικίνητον ἢ αὐτοκίνητον, θ' ἀνακαλύψῃ τὸ πηδάλιον τοῦ ἀεροστάτου καὶ θ' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κ. Δὲ Κάστρος δὲν εἶναι μέγας ποιητής.

—

Τὸ Ἰατροσυνέδριον ἐργάζεται ἀδιακόπως. Πιθανῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκέψεών του νὰ εἶναι κᾶτι τοιοῦτο:

«Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ προσεχὲς θέρος θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν τύφον. Οὐχ' ἧττον οὐδεμίαν ἀναλαμβάνει εὐθύνην διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἀναχωρήσωσιν, ἂν τυχὸν δὲν ἐνσκήψῃ ὁ κοιλιακὸς καὶ μετανοήσωσι διὰ τὰ ἔξοδα ποῦ θὰ κάμωσι.»

—

Ἰσχυρὰν ἐπίσης ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐπάγεται ὅτι ὁ κ. Τραβερσάρας τῷ ἀνέφερε μόνον «περὶ ἐλλείψεων καὶ ἀταξιῶν ἐν τῷ Ταμείῳ Θηβῶν», ὄχι ὅμως καὶ «περὶ ἐλλείμματος». Ξεύρετε τί ἀκριβολόγος εἶναι ὁ ἑλληνιστὴς κ. Παππαμιχαλόπουλος. Μπορεῖ νὰ τοῦλεγαν: αὸ Βελένδζας ἰδιοποιεῖται χρήματα ἐκ τοῦ Ταμείου τῶν Θηβῶν, ὅτι τὸ σιγουρνᾷ διὰ λογαριασμόν του, ὅτι τοῦ κάνει τακτικὰς ἀφαιμάξεις, ὅτι κλέπτει ἐπὶ τέλους,» τοῦ κ. ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ δὲν θὰ ἴδρωνε διόλου τὸ αὐτὶ ἐνόσῳ δὲν μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς πρὸς αὐτὸν ἀναφοραῖς τὸν κανονικὸν ὅρον τοῦ «ἐλλείμματος». Βὶς αὐτὰ εἶναι Μολάος καὶ κᾶτι.

—

Αἱ ἀποδείξεις τὰς ὁποίας φέρουν οἱ ὑπουργικοὶ ὑπὲρ τῆς ἀθωότητος τοῦ κ. Παππαμιχαλοπούλου μοὶ ὑπενθυμίζουν τὴν μέθοδον δι' ἧς οἱ κρεοπῶλαι παρουσιάζουν ἐνίοτε τὰ θηλυκὰ δι' ἀρσενικά.

Μοὶ ὑπενθυμίζουν ἀκόμα καὶ ἄλλην μέθοδον, ἀλλὰ ἀρκοῦμαι νὰ σημειώσω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς θὰ ὑπελάμβανον ἐχθρόν του ἐκεῖνον ὅστις θὰ τὸν ἐξελάμβανε, ἀγνὴν παρθένον . . . . εἰς τὰ Βελενδζικά.

—

Καίφομεν ὅτι ἐπηνορθώθη τὸ «εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι πέντε μέτρων» εἰς ἀπόστασιν εἰκοσιπέντε βημάτων κατὰ τὴν μεταξὺ Πάνου καὶ Χαπζῆ Ἰωάννου μονομαχίαν.

—

Ἐπὶ δύο ἤδη ἡμέρας παρατηροῦμεν κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγχέσμου, εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Ὁδοῦ Σταδίου, ψοφίμι κατακείμενον τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν τριακοσίων κλητήρων οὐδεὶς ἐπρόσεξε· στοιχηματίζομεν ὅτι θὰ τὸ ἴδῆτε καὶ σήμερον, διότι ἡμεῖς δὲν ξαναπερνοῦμε πλέον ἐκεῖθεν. Ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ ἐπὶ τριήμερον σεσηπυῖαι ὕλαι κάτωθεν τοῦ πεζοδρομίου. Ἐν τῇ αὐτῇ ὁδῷ ἀπό τινος πλυντηρίου ἂν δὲν ἀπατώμεθα διαρκὴς ῥύαξ βορβορωδῶν ὑδάτων λούων τὰ κράσπεδα τῆς Λεωφόρου Σταδίου· ἡ αὐτὴ ὁδὸς πνιγομένη ἀπὸ χῶμα πάντοτε, μηδέποτε ἰδοῦσα κατάβρεγμα. Ἐν τινι καπηλείῳ τῆς αὐτῆς Ὁδοῦ μουσχεύουν ἀπὸ πρωΐας μέχρι νυκτὸς τοὐλάχιστον πέντε κοκκινοφορεμένοι κλητῆρες.

—

Ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἀκυρώσῃ—καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ τὸ ἀκυρώσῃ—τὸ περὶ Βελενδζικῶν Βούλευμα τῶν Πλημμελειοδικῶν, προτείνομεν ὅπως οἱ ὑπογράψαντες τὸ Βούλευμα δικασταὶ τεθῶσιν ὑπὸ ἀνάκρισιν.

Ἐπὶ τέλους χρειαζόμεθα καὶ μίαν ἄλλην δικαιοσύνην κατὰ τῆς δικαιοσύνης.

—

Νὰ συγχαρῶμεν τὸν κ. Βουλπιώτην ἐπὶ τῇ ἀνακλήσει τῆς εἰς Σύραν μεταθέσεως αὐτοῦ; Ὄχι· νὰ συγχαρῶμεν καλλίτερον τὸν κ. Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, μεταμεληθέντα διὰ πρᾶξιν γενικῆς τυχοῦσαν κατακρίσεως.

—

Αὐτὴ ἡ πρὸς τὴν δωροδοκίαν μέχρι μονομανίας ἀπέχθεια τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν μᾶς φαίνεται ἔχουσα πολλὴν σχέσιν πρὸς δεινοὺς ἔρωτας ὑπὸ ἀρὰς καὶ μῖση καὶ φωνασκίας κρύπτοντας φλογερώτερον τῆς κεκηρυγμένης ἀγάπης πόθον.

—

Καθ' ἃ ἔγινε γνωστὸν, τρεῖς διαχειρίζονται τὸ ἀτυχὲς ταμεῖον τοῦ Πανεπιστημίου, δύο ἐξάδελφοι (Δρόσος—Δροσούνης) καὶ ἕνας ὅστις *τραβερσάρει* τοὺς δύο, ὁ κ. Τραβερσάρος. Πάλι καλά! Ἀφοῦ μάλιστα ποτὲ δὲν ἦλθαν εἰς λόγους ἀναμεταξύ των, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν τὴ δουλειά των, μὲ τὴν γνωστὴν μέθοδον τῶν τριῶν, πάλι καλά.

—

37 ἐργάται τυπογραφείου διαβεβαιοῦσι τὴν σύνταξιν τῆς *Ἐφημερίδος* ὅτι ὁ κ. Σιβιτανίδης εὐεργετεῖ τοὺς ἐργάτας του· οἱ ἴδιοι ὅμως λέγουν ὅτι ἐν τῷ Τυπογραφείῳ αὐτῷ εἰργάσθησαν ὑπὲρ τοὺς ἑκατόν· ἕως ὅτου λοιπὸν ὑπογράψουν καὶ οἱ λοιποὶ **63,** ἔχομεν τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπιμένωμεν εἰς τὴν ἰδέαν μας ὅτι τὸ τυπογραφεῖον τοῦ *Τηλεγράφου* εἶναι θυσιαστήριον τῶν δυστυχῶν ἐργατῶν. Ἐὰν μᾶς εἴπουν ὅτι ἀπέθανον, τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν φοβερὸν ἐπιχειρηματίαν Σιβιτανίδην.

—

Καὶ δὲν μᾶς λέγουν οἱ φίλοι ἐργάται πῶς πρὸς τὰ κατάφερεν ὁ Σιβιτανίδης νὰ ὑπογράψουν; Βεβαίως μὲ κἀνένα γκιουβετσάκι.

ΕΙΣ ΤΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

—

Ὦ φρίκη φρίκης!... ἔξω ἐκεῖ 'στὴν ἔρημη Καρδίτσα
τὴν ὥρα ποῦ ὁ βασιλεὺς ἐμπῆκε μὲ καμάρι,
μιὰ πεταχτὴ χανούμισσα, μιὰ παληομαϊμουδίτσα,
τοὔρριξε καταχέφαλα ἕνα βαρὺ λιθάρι.
Ἴδατ' ἐκεῖ χανούμισσας παλληκαριὰ μεγάλη!
μὲ ἕνα τέτοιο βασιληᾶ μιὰ Τοῦρκα νὰ τὰ βάλλῃ!

—

Μὰ πές μας δά, Χανούμισσα, γιὰ χάρι τοῦ Προφήτη,
ποιὸς διάβολος σ' ἐφώτισε νὰ ρίξῃς τὴν πετριά;
Κι' ἂν τοὔσπαζες τὴν κεφαλὴ, ἂν τοὔσπαζες τὴ μύτη,
καὶ δὲν ἔβρισκότανε γι' αὐτὸ τὸ σπάσιμο γιατριά;
Ποτέ σου τέτοια χωρατὰ, Χανούμισσα, μὴν κάνῃς,
ποτὲ μὴ θέλῃς νὰ πεπᾷς ἐκεῖ ὁποῦ δὲν φθάνεις.

—

νός του τὴν μικρόσωμον καὶ χαρίεσσαν δεσποινίδα Χ., κόρην φουστανελλοφόρου Δαμιέως, φιλοξενοῦντος τοὺς γερμανοὺς ἀντιπροσώπους.

Ὁ πατὴρ συνεννοεῖται μόνον διὰ νευμάτων. Ἡ κόρη ἀνέγνωσεν ἄλλοτε ὀλίγον τὴν μέθοδον τοῦ Ὀλλενδόρφου.

Βισηγουμένου τοῦ πατρός της, προσκαλεῖ τὸν γερμανὸν συνταγματάρχην νὰ καθίσωσι εἰς μίαν τράπεζαν ποῦ ἐν τῇ πλατείᾳ ζαχαροπλαστείου γαλλιστὶ, ἀλλὰ δυνατὰ διὰ νὰ τὸ ἀκούσωμεν ὅλοι:

— Voulez rester un peu z' ici?

—

7 *Αὐγούστου ἐν* **Δερβὲν Φούρκα.**

Ὁ κ. Κοκκίδης ἀναβαίνει τὸν λόφον καταθυμωμένος ὅπου κατασκηνοῦσιν· ὁ στρατηγὸς καὶ τὸ ἐπιτελεῖόν του. Παραπονεῖται ὅτι ἀφῆκαν χωρὶς σκηνὴν τοὺς ὑπηρέτας τῆς Διεθνοῦς. Ὁ στρατηγὸς διατείνεται ὅτι ὁ κ. Κοκκίδης τὸν εἶχεν εἰδοποιήσει ὅτι ἔχουν τὰς σκηνάς των. Ἔρις, συζήτησις καὶ ἀλλαλαγμοί. Ἀναβαίνει καὶ αὐτὸς ὁ Μπλοὺμ παραπονούμενος. Μετ' ὀλίγον διορθοῦνται τὰ πάντα . . . . . .

Ἐνῷ θαυμάζω ἐν τῷ σκότει τὴν μόλις διακρινομένην σειρὰν τῶν Θεσσαλικῶν Ἀγράφων ἀκούω:

— Ἀ! μωρὲ Λουκά! . . . μωρὲ βάλε μας μία σιαρτρὲζ ἀκόμη . . . Ἔλα μωρὲ Λουκᾶ, καὶ ἀκόμη μία . . . ἄ! ἄ! μωρὲ *σιαρτρὲζ* αὐτή.

Πλὲς ἀκόμη μιά, γιατρέ . . .

Ἀπὸ τὸ *μπαρυτονάλε* τῆς φωνῆς ἀνεγνώρισα τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ κ. Κοκκίδου, α'. ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῇ διεθνεῖ ἐπιτροπῇ.

—

8 *Αὐγούστου ἐν* **Δομοκῷ.**

Τί ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Κοκκίδης! Χθὲς τὴν ἑνδεκάτην τῆς νυκτὸς ἔφερε καταυχένιον λινὸν ἐπὶ τοῦ πίλου του. Σήμερον τὴν ἐννάτην πρωΐνὴν ἐνῷ εἰσηρχόμεθα εἰς Δομοκὸν ἀποβάλλει τὸ καταυχένιον, καίτοι ὁ ἥλιος δὲν χωρατεύει! Ἠναγκάσθην νὰ παραδεχθῶ ἰδιοτροπίαν! Ἀλλ' ὅταν εἶδον ὅτι τὴν ἐν τῷ θυλακίῳ του ἀπόκρυψιν τοῦ καταχευνίου ἐξετέλεσε, καθ' ἣν στιγμὴν διηρχόμεθα ἀνὰ μέσον στίχου πυκνοῦ Δομοκηνῶν, τότε ἐννόησα τὸ *κομπλιμέντον* ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τὰ πέντε χρυσᾶ σειρήτια τοῦ πίλου, ἅτινα ἀπέκρυπτε τὸ κατηραμένον καταυχένιον.

Μετά τινας ὥρας εἰσῆλθε καὶ ὁ στρατηγὸς μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν του, τοῦ ὁποίου ὁ ἐπιτελάρχης παρουσιάζεται εἰς κακὸ *χάλι* μὲ κατασπασμένα τὰ μοῦτρα, διότι ὁ ἵππος του ὀλίγον ζωηρὸς εὗρεν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ῥίψῃ καθ'ὁδόν.

Ὁ ἐπίσκοπος, ἀκμαιότατος hel—homme εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεμίαν σχέσιν οὔτε μὲ τὸ κατώφλι μου δὲν θὰ ἐπέτρεπον, ἂν ἤμην ἔγγαμος, ἀρχίζει τὸν λόγον του καὶ τελειώνει ἐκφωνῶν στεντορείως:

Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

Οἱ κάμποι πληροῦνται κραυγῶν ἀπὸ τὸ *λογικὸν* ποίμνιον τοῦ σεβασμιωτάτου ἢ τὸ *λαϊκὸν* τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Βὶς τὰς ζητωκραυγὰς τῶν Δομοκηνῶν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἵπποι ἀφηνιάζουν. Ὁ τοῦ στρατηγοῦ ὑψοῦται ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων του μὴ θέλων νὰ ὑπακούσῃ οὔτε εἰς τὰς ἐπὶ τῆς χαίτης θωπείας, οὔτε εἰς τὰ Χὸ—Χὸ τοῦ ἀναβάτου. Μόλις καθησυχάζουν οἱ ἵπποι, βροντῶδες ἀκούεται:

Ζήτωσαν οἱ βασιλεῖς!

Νέα ἱππικὴ ἀναστάτωσις, πρωτοστατοῦντος τοῦ Καρᾶ τοῦ κ. Σούτσου.

Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς στρατός!

Τώρα πλέον δὲν κρατεῖται, οὔτε Χὸ—Χὸ—Χὸ, οὔτε χαΐδια ἀνέχεται. Ἓν πήδημα καὶ ἐμπρός! ἄγει ἑκόντα ἄκοντα τὸν ἀναβάτην.

Ὁ στρατηγὸς φερόμενος οὕτω ἀπὸ τὸν *Καρᾶν* του ἐνῷ ὁ ἄνεμος λικνίζει χαίτην ἵππου καὶ ἀναβάτου, συμπτύσσει τὰ χείλη του καὶ ἑνῶν εἰς μίαν ὀξεῖαν τὰς δύο ἀνωρθωμένας ἄκρας τοῦ μικροῦ του μύστακος ὑποκλίνεται ἐφιππος, καὶ σιωπηλῶς οὕτω ἀντιφωνεῖ τὸν ἐπίσκοπον.

(Γενικὴ συγκίνησις διακοπτομένη ὑπὸ γελώτων).

—

9 *Αὐγούστου* **αὐτόθι.**

Σήμερον τὸ ἐπιτελεῖον εἶναι ὅλως ἀπησχολημένον μὲ τὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀνεύρεσιν τῶν μερῶν μέχρι τῶν ὁποίων θὰ προχωρήσῃ ὁ στρατὸς κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς.

Ὁ στρατηγὸς δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν, ἴσως διότι δὲν ἐπεσκέφθη ποτὲ τὰ μέρη ταῦτα κυνηγῶν. Διότι ἐνθυμοῦμαι ἐν Δαμίᾳ ὅτι, ὁσάκις ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς ἀποστάσεως θέσεώς τινος ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ὀροθετικῆς γραμμῆς καὶ ἔλεγε φέρ' εἰπεῖν ἀξιωματικός τις:

— Δὲν εἶναι παραπάνω ἀπὸ τρεῖς ὥρας.

Ὁ στρατηγὸς:—Παιαῖς τρεῖς: Οὔτε μισή. Ἐγὼ πῆγα κυνηγῖ.

Ἀλλ' ἐδῶ πλέον κυνηγὶ δὲν εἶχε, ὥστε δὲν ἐπενέβαινε· ἐπροτίμα κεκλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ γράφῃ τὰς τακτικὰς τρεῖς ἐπιστολάς του· ἀφ' οὗ ἄλλως ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο τοῦ ἐπιτελείου.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἔτσι λοιπὸν σὺ δέχεσαι τοὺς ξένους βασιληάδες ;
Μαζεύεις πέτραις δίπλα σου καὶ τοὺς πετροβολεῖς,
ἀντὶ νὰ κάνῃς 'μπρὸς 'σ' αὐτοὺς ὡς κάτω τ μ ε ν ά δ ε ς
καὶ τῆς χρυσῆς πορφύρας των τὴν ἄκρη νὰ φιλῇς;
Ἄ! πρόσεχε, Χανούμισσα, καὶ πρὶν νὰ σύρῃς πέτρα,
λέει κι' ἡ παροιμία μας, τὰ ὑστερνά σου μέτρα.

—

Μὴν ἐρωτεύθηκες καὶ σὺ τοῦ βασιληᾶ τὴ χάρι,
κι' ἀντὶ λουλούδια ἄφθονα ἀπάνω του νὰ ρίξῃς,
τοῦ ἔστειλες 'στὴν κεφαλὴ ἐκεῖνο τὸ λιθάρι,
τὸν ἔρωτά σου τὸν πολὺ μὲ τοῦτο νὰ τοῦ δείξῃς ;
Κακὸ σημάδι ἔρωτος μᾶς ἔδειξες κυρία....
Πέτραις ἐμεῖς δὲν θέλουμε γιὰ ἔρωτος σημεῖα.

—

Κι' ἂν ἦναι νὰ πετροβολῇς ἐκεῖνον π' ἀγαπήσῃς,
καλλίτερα, Χανούμισσα, ποτὲ μὴν ἀγαπᾷς·
ἐγὼ, ἂν θέλῃς, γίνομαι γιὰ 'σένα καὶ Δερβίσσης,
ἀλλ' ὅμως κατακέφαλα μὲ πέτραις μὴν κτυπᾷς.
Ρίχνε παπούτσια, τσόκαρα, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλεις,
Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα Θεοῦ λιθάρια μὴ μᾶς στέλλῃς.

—

Ἢ μήπως ἅμα 'κύτταξες μὲς 'στὰ 'δικά σου μέρη
ποδάρια ξένα νὰ πατοῦν, ἐπόνεσ' ἡ ψυχή σου,
κι' ἕνα λιθάρι ἅρπαξες 'στὸ τρυφερό σου χέρι,
καὶ τὄρριξες 'στὸν βασιληᾶ μὲ ὅλη τὴν ὀργή σου;
Ἂν τὄκαμες, Χανούμισσα, γι' αὐτὸ καὶ μόνο, γειάσου,
τιμὴ 'στό γιασουμάκι σου καὶ 'στὴν παλληκαριά σου.

—

Ἀπὸ τὴν τόση σου φωτιὰ δός μας μιὰ σπίθα μόνο,
μήπως φανῇ καὶ 'στοὺς Ῥωμηοὺς κανένα παλληκάρι....
Ἂν ὁ Σουλτάνος ἤρχετο σ' ἐμᾶς νὰ στήσῃ θρόνο,
οὔτ' ἄνδρας δὲν θὰ ἔρριχνε ἀπάνω του λιθάρι.
Ἐμεῖς ἐσυνειθίσαμε μὲ χέρια σταυρωμένα,
κι' ἂς ἦναι τὰ κεφάλια μας ἀπὸ πετριαῖς σπασμένα.

Souris

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΠ' ΕΚΕΙ

—

Ἐν τῷ *Τηλεγράφῳ* τῆς Παρασκευῆς. Ὁ ἐπίσκοπος Τρίκκης οὕτω προσφωνῶν τὸν βασιλέα:

Μεγαλειότατε,

Ὁλόκληρος ἡ ἐπαρχία τῶν Τρικκάλων θὰ τηρήσῃ ἐσαεὶ εὐγνώμων τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἀτυχῶν *ἡμερῶν καθ' ἃς τὸ ἐλεύθερον αὐτῆς ἔδαφος ἐπάτησεν ὁ σεπτὸς τῶν Ἑλλήνων Βασιλεύς.*

Ὑποθέτομεν ὅτι εἶναι τυπογραφικὸν σφάλμα.

—

Εἰς τὸν κ. Λάταν ἐλέγχοντα ἀτυχῆ ἱερέα πρώην καραγωγέα ἐπὶ ἀνορθογραφίαις, νομίζομεν ὅτι δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὸ ἐν τῷ ἐλέγχῳ του *δυσπεφημισμένων* γράφεται μὲ ε ὡς καὶ τὸ ὅπως γράφετε *Ἱερεύς.*

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι Λάτας καὶ καραγωγεὺς=παππάδες.

—

Μεταξὺ ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἔγιναν ἐπιτροπὴ διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως συγκαταλέγεται καὶ ὁ *ἐπίτιμος.* Ἄρθρον τοῦ καταρτισθησομένου νομοσχεδίου δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ὁρίζῃ καὶ περὶ τοῦ ποσοῦ ὅπερ θὰ πληρώνωσιν οἱ ἐκ τῶν μαθητῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσιν ἀπολυτήρια.

—

Τί περίεργοι συμπτώσεις ἐνίοτε !

Ὁ *Τηλέγραφος* ἀνήγγειλε πρῶτος ὅτι ὁ *Βασιλεὺς* ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του καὶ ἀπένειμε τὸν χρυσοῦν σταυρὸν εἰς τὸν *Λυμπεράκην.* Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀκουσίως ἡμῶν πολλὴν ὥραν ἐφιλοσοφήσαμεν ἐπὶ τῆς τριάδος ταύτης.

Blowitz.

ΚΟΜΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΕ ΚΑΣΤΡΟ.

—

Ἀφοῦ πάντα τὰ φύλλα τῆς πρωτευούσης, σπουδαῖά τε καὶ μή, ἐνησχολήθησαν περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτοῦ ὑποκειμένου, ὅπερ ἡ πόλις τῆς Παλλάδος φιλοξενεῖ ἀπό τινων ἡμερῶν, καθῆκον ἡμῶν ἐθεωρήσαμεν νὰ μὴ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τοῦτο. Ἐσπεύσαμεν λοιπὸν νὰ κάμωμεν τὴν γνωριμίαν τοῦ Κερκυραίου Εὐπατρίδου, διὰ νὰ παράσχωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐντελεστέρας πληροφορίας τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Μὴ Χάνεσαι.»

Ὁ κύριος κόμης, λοιπόν, Ἀνδρέας δὲ Κάστρο, γεννηθεὶς ἐν Κερκύρᾳ ἕλκει τὴν καταγωγὴν ἐξ Ἱσπανῶν, καθὰ μαρτυρεῖ τὸ ὄνομά του, καὶ οἱ τίτλοι οὓς ἐπ' αὐτοῦ φέρει, καὶ μάλιστα, ἡμεῖς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι κατάγεται κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου ἥρωος τοῦ Σερβάντες. Ἡ μόνη διαφορὰ ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐνδόξου προγόνου του εἶνε ὅτι οὗτος μὲν ἀνεζήτησε τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν ῥομαντικὸν καὶ περιπετειώδη πλάνητα βίον τοῦ ἱππότου, ἐνῷ ὁ κόμης Ἀνδρέας ἀνεζήτησε νὰ στιλβώσῃ τὸ οἰκόσημόν του μὲ τὴν δόξαν τῆς φιλολογίας καὶ κατέστησε Δουλσινέαν του τὴν εὐαίσθητον θεὰν τῆς Τραγῳδίας. Ὁ κόμης συνέγραψεν ἓν δρᾶμα *φανταστικοτραγικὸν* οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ *διδακτικόν,* ἐπιγραφόμενον : *Ἡ μάρτυς Αἰκατερίνη καὶ ὁ ζηλότυπος σύζυγός της.* Καὶ κατὰ πόσον μὲν δύναται νὰ συνδέσῃ τοὺς δύο ἀνωτέρω ὁρισμοὺς δι' ὧν καταρτίζει τὸ πρῶτον ἐπίθετον τοῦ δράματός του, μὴ τὸ ἐξετάσητε, παρακαλῶ, διότι ὁ κ. δὲ Κάστρο, καλλιτέχνης ἀληθὴς, δὲν συνειθίζει νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του, καθὰ ἀνήκων εἰς τὴν εὐτυχῆ χορείαν, ἥτις ἀπέναντι τοῦ Νόμου δὲν εἶνε ὑπόλογος διὰ τὰς ἰδίας πράξεις.

Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Νόμος συγκατανεύει νὰ ὀπισθοδρομήσῃ χάριν αὐτοῦ ἐπὶ διακόσια ὀγδοήκοντα ἔτη εἰς τὸ δρᾶμά του, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἀκριβῶς ὅπως ἔχει σήμερον μὲ τὸ ἄρθρον του 288, μὲ τὸν εἰσαγγελέα του, καὶ μὲ τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἀρχομένην διὰ τοῦ στερεοτύπου «Τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως λέγω.» Κατὰ πόσον δὲ εἶνε *διδακτικὸν* τὸ δρᾶμα τοῦτο δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, οἱ ὅπως δήποτε ἀπογευθέντες ψυχία τινὰ αὐτοῦ νὰ μαρτυρήσωμεν, βεβαιοῦντες ὅτι διδάσκει πράγματι μέχρι τίνος βαθμοῦ ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος δύναται ν' ἀλλοιωθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ προβῇ εἰς ἔργα, ἅτινα μόνον οἱ περὶ τὸ τέλος τοῦ δράματος δύο κεραυνοὶ δύνανται καταλλήλως νὰ τιμωρήσωσι. Διότι πρέπει νὰ μάθητε ὅτι ὁ κ. δὲ Κάστρο, Ζεὺς Ὑψιβρεμέτης, ἔχων τοὺς κεραυνοὺς πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν του, ἐνεργεῖ τὴν καταστροφὴν τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματός του διὰ δύο κεραυνῶν, οἵτινες εἶναι ὑποχρεωμένοι ἐν οἱαδήποτε ὥρᾳ τοῦ ἔτους ὡς ἐπίστρατοι ἐν ὑπηρεσίᾳ νὰ πίπτωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὦ! ἂν ὁ κύριος κόμης δὲ Κάστρο ἀπεφάσιζε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ πολύτιμον τοῦτο δῶρόν του ὑπὲρ τῆς λυτρώσεως τοῦ ἔθνους ἐν μιᾷ τῶν προσεχῶν Συνεδριάσεων ἐν τῷ Βουλευτηρίῳ, καὶ νὰ ρίψῃ τοὺς κεραυνούς του κατὰ τῶν ἀχρείων πολιτευομένων μας, ἂν ἦναι τῷ ὄντι ἀληθεῖς κεραυνοὶ καὶ ὄχι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους διαθέτει καὶ αὐτὸς ὁ κ. Στεφανίδης ἐν ἡμέραις δυσπεψίας, πῶς θὰ ἐψηφίζομεν ν' ἀνεγερθῇ αὐτῷ ἀνδριάς ! Τί θὰ τῷ ἔκαμνον ἐπὶ τέλους ; Τὸ πολὺ πολὺ θὰ περιώριζον αὐτὸν ἰσοβίως εἰς Κέρκυραν, τὴν πατρίδα του.

Δὲν προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ κεραυνοπλήκτου ἀριστουργήματος τοῦ εὐγενοῦς κόμητος, καὶ διότι αἱ ἐφημερίδες ἱκανὰ περὶ αὐτοῦ ἔγραψαν καὶ διότι δὲν ἔχομεν τὴν χημικὴν δεινότητα τοῦ κ. Δηληγιάννη διὰ ν' ἀναλύσωμεν σκευασίαν, ἥτις μόνον πρὸς τὸ πρὸ δύο μηνῶν ὕδωρ τοῦ Κεφαλαρίου δύναται νὰ παραβληθῇ. Εἰς τὴν γαστέρα τῆς μάρτυρος Αἰκατερίνης κυοφορεῖται καὶ ὁ Φοῖβος ὁ ἐπιμήνιος τοῦ Πύρλα, καὶ τὰ ἔκτακτα παραρτήματα τοῦ Στεφ. Ξένου καὶ τὰ ὡραιότερα τῶν ἄρθρων τοῦ Κορεσίου, καὶ ἱκαναὶ ῥαψῳδίαι τοῦ Ἀντωνιάδου. Ἐάν τις τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀλλάξῃ εἰκοσιοκτάρικον καὶ λάβῃ ρέστα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πέντε φράγκα εἰς γαζέττατς ἀντὶ νὰ ἐξοδεύσῃ ἄλλο ἓν διὰ νὰ ὑπάγῃ μέχρι Πειραιῶς ὅπως τὰς ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καλὰ θὰ πράξῃ νὰ τὰς δώσῃ ὅπως ἀγοράσῃ τὴν μάρτυρα καὶ τοὺς δύο κεραυνούς της.

Ὁ κόμης δὲ Κάστρο εἶνε μεσήλιξ, φέρει δὲ γένειον μέλαν καὶ πυκνόν. Τὸ παράστημα αὐτοῦ καὶ ἡ φυσιογνωμία καὶ οἱ τρόποι μαρτυροῦσιν ὅτι ἔχει μὲν ἀναφαίρετα δικαιώματα ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῆς ἐπουρανίου βασιλείας, ἀλλὰ δὲν καταλέγεται μεταξὺ τῶν κληρονόμων τοῦ Σίνα. Ὁ ἐπιφανὴς οὗτος δραματουργὸς εἶνε πολύπλαγκτος, διότι πολλῶν ἀνθρώπων εἶδεν ἄστεα· ἀγνοοῦμεν ὅμως ἂν συγχρόνως ἔγνω καὶ νόας, διότι τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο δὲν περιέχεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν γνώσεών του. Ἀφικόμενος πρό τινων ἡμερῶν ἐκ Σμύρνης καθ' ἃς ἀκριβῶς ἡμέρας ἡ πρωτεύουσα αἰσθάνεται μετὰ λύπης τὴν στέρησιν τῶν ἡμοσίων θαυμάτων, ἀπέδωκε ζωὴν καὶ κίνησιν εἰς πολλοὺς ὁμίλους διὰ τῆς παρουσίας του. Ἡ ζωηρὰ νεολαία, ἡ πρό τινος πληροῦσα φαιδρότητος καὶ εὐθυμίας τὰ περὶ τὰς Στήλας θέατρα, καὶ νῦν συχνάζουσα περὶ τὰ ἄγονα τραπέζια τοῦ καφενείου τοῦ Γιαννοπούλου, ἀπεδέξατο μετὰ χαρᾶς τὸ εὕρημα καὶ περιεστοίχισε τὸν ἔνδοξον συγγραφέα προσενεχθεῖσα νὰ παραστήσῃ τὸ ἔξοχον προϊὸν τῆς φαντασίας του χάριν φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ὁ κράτιστος τῶν ὁποίων ἤθελεν εἶσθαι κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην ἡ ἀνέγερσις Φρενοκομείου ἐν Ἀθήναις πράγματι ἀναγκαιοτάτου, ἀφοῦ ἀρχίζει τώρα νὰ γείνηται καὶ εἰσαγωγὴ τοῦ εἴδους τούτου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Καθ' ἑσπέραν πολυάριθμος ὅμιλος νέων περικυκλοῖ ἐντὸς τοῦ Καφενείου τὸν κόμητα, καὶ ἀκροᾶται αὐτὸν ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ ἔργου μετά στοργῆς πατρικῆς ἀπεριγράπτου. Χθὲς (Πέμπτην) τὸ ἑσπέρας ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ ἡ διανομὴ τῶν προσώπων καὶ συνοδεία πολυάριθμος ἐκ πεντήκοντα περίπου νέων, συνώδευσε τὸν κόμητα ἐποχούμενον μέχρι τοῦ Καφενείου τοῦ Σταδίου, ζητωκραυγάζουσα ὑπὲρ αὐτοῦ καθ' ὁδὸν καὶ φέρουσα κλάδους δένδρων καὶ βεγγαλικὰ φῶτα. Ἐντὸς τοῦ μικροῦ καφενείου, πληρωθέντος τελείως ὑπὸ τοσούτου πλήθους, εἰς τῆς ἀκολουθίας, ἐπαρουσίασεν τὸν εὐγενῆ συγγραφέα εἰς τὴν ὁμήγυριν διὰ κολακευτικωτάτων φράσεων, ὁ ὑποφαινόμενος δὲ δοῦλός σας προσεφώνησε αὐτῷ, ἀποκαλέσας αὐτὸν τέρας τῆς φύσεως καὶ εὐχηθεὶς αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ ὅσον τάχιστα εἰς τὴν πατρίδα του Κέρκυραν, ἀφ' ἧς ἐδραπέτευσεν. Ὁ κόμης πυχαρίστησεν ἀξιοπρεπῶς, ἐξέθηκε δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν τῆς παραστάσεως, καὶ προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καταλλήλων προσώπων, δόντος ἑκάστου ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξετάσεις ἀπαγγελίας. Μετὰ τοῦτο ὁ συγγραφεὺς ὑπεκρίθη καὶ τὰ εἰκοσιτρία πρόσωπα τοῦ δράματός του, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, μετὰ τέχνης ἀληθῶς θαυμασίας, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν παρατεταμένων χειροκροτήσεων τῆς ὁμηγύρεως, ἥτις ἐπὶ τέλους προσέφερεν αὐτῷ στέφανον ἐκ κλάδων πιπερέας, ὃν ἐκεῖνος ἔλαβεν συγκεκινημένος καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Μὴ ὑπαρχόντων προσκεφαλαίων πρὸς . . . ἀνάπαυσιν, οὐδὲ σπόγγων πρὸς . . . πλύσιν ἐν τῷ καφενείῳ ἡ συνεδρίασις ἔληξεν ἡσύχως, καὶ τὸ πλῆθος ἐπανῆλθεν ἐν τῇ πόλει μέχρι τοῦ Καφενείου συνοδεῦον μετὰ ζητωκραυγῶν καὶ βεγγαλικῶν φώτων τὸν δραματουργόν.

Τὸ κωμικώτερον ἴσως τῆς ἑορτῆς ταύτης ἦτο τὸ ἑξῆς: Ἀστυνομικός τις κλητὴρ ἐντυχὼν παρὰ τὰς Στήλας, καὶ ἰδὼν τοσαύτην συνάθροισιν καὶ ἀκούσας τὰς ζητωκραυγὰς, ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πολιτικῆς διαδηλώσεως καὶ δραμὼν ἐσπευσμένως εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομίαν ὅτι σπουδαία ἐπίδειξις κατὰ τοῦ Κουμουνδούρου λαμβάνει χώραν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ συγγραφεὺς ἀπήγγειλε μετ' ἐνθουσιασμοῦ μέρη τινὰ τοῦ δράματός του, κατέφθασεν ἐν σπουδῇ ὁ ὑπαστυνόμος Τσακίρης μεθ' ἱκανῆς δυνάμεως κλητήρων καὶ χωροφυλάκων καὶ περιέζωσε τὸ καφενεῖον. Ἰδὼν ὅμως ὅτι πρόκειται περὶ ἀθώας διασκεσκεδάσεως, ἀπεσύρθη.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ εὐγενὴς κόμης ἔσχε τὴν....τὴν τιμὴν νὰ ἐκτεθῇ ὡς ὑποψήφιος βουλευτὴς εἰς μίαν τῶν προηγουμένων ἐκλογῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κερκύρας. Καὶ δὲν ἀπεκόμισε μὲν ἱκανὰς ψήφους ὅπως περιβληθῇ μὲ τοῦ βουλευτοῦ τὸ ἄξίωμα, ἀπεκόμισεν ὅμως τόσον ποσὸν ἐφθαρμένων φυτικῶν οὐσιῶν, ὥστε νὰ δύναται νὰ λιπάνῃ τὸν ἀγρὸν τῆς μεγαλοφυΐας του ἐπὶ πολὺν εἰσέτι καιρόν.

Ἡ ἀποτυχία αὕτη εἶνε λυπηρά. Μεταξὺ τῶν τόσων φώτων τοῦ βουλευτηρίου μας, μεταξὺ τῶν τόσων σοφῶν κε-

φαλῶν τοῦ Τζάννε, τοῦ Τσουτσουνάτου, τοῦ Κότταρη, καὶ λοιπῶν εἶχε τόπον βεβαίως νὰ σταθῇ καὶ νὰ διαλάμψῃ καὶ ἡ γόνιμος κεφαλὴ τοῦ κόμητος δὲ Κά-στρο. Ὅπου ἡ Θωδορογιαννοῦλα, ἐκεῖ θὰ εὑρίσκετο καλῶς καὶ ἡ Αἰκατερίνη μὲ τὸ σχετικὸν ζεῦγος τῶν κεραυνῶν της. Καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος μὴ ἔχον τι κάλλιον νὰ πράξῃ θὰ ἤκουε καλλίτερον καὶ μᾶλλον εὐχαρίστως τὴν ἀπαγγελίαν μερῶν τινων τοῦ δραματικοῦ ἀριστουργήματος ἀπαγγελλομένων ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου συγγραφέως, παρὰ τὰς θεωρίας τοῦ Φιλήμονος καὶ τὰς ἀγορεύσεις pro domo τοῦ Σωτήρη.

Ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι οἱ ἐκλογεῖς τῆς Κερκύρας θέλουσι μεταμεληθῆ καὶ ἐπανορθώσει τὸ ἀδίκημα, κρατοῦμεν διὰ λογαριασμὸν τῆς φιλολογίας καὶ τῆς αἰσθητικῆς τὸν θησαυρὸν τοῦτον καὶ εὐχόμεθα ἵνα, ἐφ' ὅσον αἱ Ἀστυνομικαὶ διατάξεις τὸ ἐπιτρέπουσιν, ἡ μάρτυς Αἰκατερίνη μείνῃ ἐπὶ πολὺ εἰσέτι μεταξὺ ἡμῶν πρὸς ψυχαγωγίαν καὶ διασκέδασιν, νῦν ὅτε ἐξέλιπον καὶ αἱ προσφωνήσεις τῶν ῥαβδίνων, καὶ αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἰατροσυνεδρίου καὶ αἱ ἀναίμακτοι μονομαχίαι τῶν ἀξιωματικῶν. Καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ εὐχή μας εἶναι εὔκολον νὰ πληρωθῇ, ἐκτὸς ἐὰν ἡ μάρτυς, ἀπαυδήσασα ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ μαρτύριον, ἀποφασίσῃ νὰ φονεύσῃ τὸν δήμιόν της.

Γενεκὲς

Α! Α! Α! Α! Α! Α!

Εἰς ἐδιαίτερον φυλλάδιον ἐκδίδεται ἡ περίφημος

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

ΤΟΥ ΣΟΥΡΗ.

Θὰ πωλῆται καὶ σήμερον εἰς τὰς ὁδοὺς

ΑΝΤΙ **30** ΛΕΠΤΩΝ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ Ι. ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΥ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπνικαρέας γωνίαν.

Μανδύαι ἀδιάβροχοι διὰ στρατιωτικοὺς, ἀπὸ ὕφασμα λαμπρὸν καὶ στερεόν.

Ὀμβρέλλαι γυναικεῖαι, τῶν νεωτάτων παρισινῶν συρμῶν.

Ὅλα τὰ εἴδη τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, ἐκλογῆς τοῦ ἰδίου κ. Μομφεράτου ἐν Παρισίοις.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΝΑΥΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ.

Συστήσασα δυνάμει ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων, ἐγκριθείσης διὰ Β. Διατάγματος, χωριστὸν κλάδον **ἀσφαλειῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς**, ὑπὸ τὴν εἰδικὴν ἐγγύησιν τοῦ 1)4 τοῦ μετοχικοῦ αὐτῆς κεφαλαίου, ἀναδέχεται ἐπὶ μετρίοις ἀσφαλίστροις: 1) ἀσφαλείας κεφαλαίων πληρωτέων μετὰ θάνατον τοῦ ἀσφαλιζομένου· 2) ἀσφαλείας κεφαλαίων πληρωτέων εἰς τὸν ἐπιζήσαντα ἐκ δύο συνασφαλιζομένων· 3) ἀσφαλείας κεφαλαίων, ἢ συντάξεων, πληρωτέων μετὰ θάνατον τοῦ ἀσφαλιζομένου ἐὰν ζῇ τὸ τρίτον πρόσωπον, ὅπερ ὁ ἀσφαλιζόμενος σκοπεῖ νὰ εὐεργετήσῃ· 4) ἀσφαλείας κεφαλαίων πληρωτέων ἐὰν ὁ ἀσφαλιζόμενος ἀποβιώσῃ πρὸ ὡρισμένου ἔτους· 5) ἀσφαλείας ἐξόδων ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως πληρωτέων μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς εἰς τὸν κηδεμόνα τοῦ τέκνου ἐτησίως, μέχρις οὗ τὸ τέκνον ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδάς του εἰς ὡρισμένην ἡλικίαν. 6) ἀσφαλείας κεφαλαίων προικὸς πληρωτέων ἐὰν τὸ τέκνον φθάσῃ εἰς ἡλικίαν 18, 19, 20, ἢ 21 ἐτῶν, κατ' ἐκλογὴν τοῦ συμβαλλομένου· 7) ἀσφαλείας κεφαλαίων, ἢ συντάξεων, πληρωτέων ἐὰν ὁ ἀσφαλιζόμενος φθάσῃ εἰς ὡρισμένην ἡλικίαν· καὶ 8) ἀσφαλείας ἀμέσως ἀρχομένων ἰσοβίων ἐπιχορηγήσεων ἐπὶ καταβολῇ κεφαλαίου ἀνεπιστρέπτου.

Ἡ *Ναυτ. Τράπεζα* ὁ **Ἀρχάγγελος**, ἀναδέχεται ὡσαύτως, ὡς μέχρι τοῦδε· 1) ἀσφαλείας κατὰ τῶν κινδύνων θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν, καὶ τῆς μεταφορᾶς ἐν γένει, καὶ 2) ἀσφαλείας κατὰ τῶν κινδύνων τοῦ πυρὸς ἐπὶ οἰκοδομῶν, ἐργοστασίων, ἐμπορευμάτων καὶ ἐπίπλων.

Δέχεται ἐντόκους καταθέσεις παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι, ἀποδοτέας μετὰ προειδοποίησιν πέντε ἡμερῶν, ἐπὶ ἐτησίῳ τόκῳ 5 ο/ο.

Ὑποκαταστήματα εἰς Πειραιᾶ, Σῦρον, Πάτρας, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν, Ζάκυνθον, Ὕδραν, Σπέτσας, Ἄνδρον, Θήραν, Μύκωνον, Ναύπλιον, Καλάμας, Κορώνην, Γύθειον, Τρίπολιν, Λαμίαν, Νέαν Μιζέλην, Γαλαξείδιον, Σκόπελον, Σκίαθον, Βῶλον, Κωνσταντινούπολιν, Σμύρνην, Χῖον, Κύπρον, Θεσσαλονίκην, Ξάνθην, Καβάλλαν, Χανία, Ἡράκλειον, Ἀλεξάνδρειαν, Σουακὶν (Ἐρυθρᾶς θαλάσσης), Γαλάζιον, Βραΐλαν, Κωνστάντσαν, Γιούργεβον, Τοῦρνο Μαγουρέλιον (Δουνάβεως), Ὀδησσὸν, Ταϊγάνιον, Ἰσμαήλιον, Βιέννην, Τεργέστην, Πετρούπολιν, Νεάπολιν καὶ Γενούην.

Πρακτορεῖα εἰς Ἀττάλειαν, Ἁλικαρνασσὸν, Αἶνον, Αὐλῶνα, Βάρνην, Βαλτσίκιον, Βεγγάλην, Δεδεαγάτσιον, Δαμιάτιον, Δέρναν (Βαρβαρίας), Δραχμάνιον, Ἑλλήσποντον, Ζήμνιτσαν (Δουνάβεως), Ἰάφαν, Κατάκωλόν, Κάσσον, Κάλυμνον, Κύθηρα, Κερασσοῦντα, Καλαράσιον (Δουνάβεως), Κέαν, Κέρτσιον, Κύμην, Λευκάδα, Διβόρνον, Μεσσήνην (Σικελίας), Μονεμβασίαν, Μῆλον, Μελίτην, Μιτυλήνην, Μαγδαληνὴν (Σαρδηνίας), Νέαν Ἔφεσσον, Ὀλτένισσαν, Πύλον, Πύργον (Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας), Πικέτον (Δουνάβεως), Ραιδεστὸν, Ρόδον, Ρουχτσούκιον, Σουλινᾶ, Σωζούπολιν, Σάμον, Σκῦρον, Σιλίστριαν, Σύμην, Σινώπην, Τσεσμὲν, Τούλτσαν, Τσερναβόδαν, Τένεδον καὶ Χαλκίδα.

(*Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ναυτ. Τραπ.* «ὁ *Ἀρχάγγελος*»)